

VÝCHODOČESKÉ
DIVADLO
PARDUBICE

9 20
12

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ZÁŘÍ >>> 103. sezóna 2012/13

POMOZTE SVÉMU DIVADLU

HERECKOU DÍLNU ZAHÁJÍ LADISLAV ŠPINER

Z NETHOVORU S PETROU TENOROVOU

Z. BITTLOVÁ A CHÓR, TRÓJANKY, FOTO M. KLÍMA

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI. PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM **I→** HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU **→*** UVÁDÍ AGENTURA KOMETA.

ZÁŘÍ

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	4.	19:00	S CIZÍ DÁMOU V CIZÍM POKOJI	KONEC 21:20	15. REPRÍZA	F
ČTVRTEK	6.	19:00	DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ	KONEC 21:10	15. REPRÍZA	C
SOBOTA	8.	18:00	BLBEC K VEČEŘI	KONEC 19:45	12. REPRÍZA	U
ÚTERÝ	11.	19:00	S CIZÍ DÁMOU V CIZÍM POKOJI	KONEC 21:20	16. REPRÍZA	A
STŘEDA	12.	18:00	TRÓJANKY DERNIÉRA I→	KONEC 19:40	20. REPRÍZA	X
PÁTEK	14.	19:00	S CIZÍ DÁMOU V CIZÍM POKOJI	KONEC 21:20	17. REPRÍZA	H
STŘEDA	19.	10:00	MEFISTO	KONEC 13:00	22. REPRÍZA	D
SOBOTA	22.	18:00	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	KONEC 20:00	39. REPRÍZA	G

ÚTERÝ	25.	19:00	L. von Trier / KDO JE TADY ŘEDITEL?			F
			Komedie plná překvapení, ve které se poznáte, ať už jste zaměstnání kdekoliv. Jedna velká firma potřebuje uzavřít výhodný kontrakt. K podpisu smlouvy je potřeba ředitel, jenže ten není jaksí momentálně k dispozici. Co si počít? Ten „kšeft“ se zkrátka musí uzavřít... V hlavní roli P. Halíček. Režie P. Khek. Hostem Městské divadlo Mladá Boleslav .			
STŘEDA	26.	19:00	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	KONEC 21:30	23. REPRÍZA	B
PÁTEK	28.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 21:40	12. REPRÍZA	E
SOBOTA	29.	18:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 20:40	13. REPRÍZA	T

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA	1.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	⇌	KONEC 20:10	19. REPRÍZA	H1
PÁTEK	7.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	⇌	KONEC 20:10	20. REPRÍZA	E1
NEDĚLE	9.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	⇌	KONEC 20:10	21. REPRÍZA	E2
SOBOTA	15.	19:00	M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ	 str. 22–23			
Scénické čtení lidské komedie o tom, co se stane, když na odlehlý irský ostrov přijedou američtí filmaři z Hollywoodu. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špíner. Projekt z otevřeného cyklu Herecká dílna.							
NEDĚLE	16.	15:00	R. Vencí / KLUK Z PLAKÁTU				
Detektivní pohádka na motivy dnes již klasického večerníčku Kluk z plakátu v podání herců olomouckého Divadla Tramtarie. Vypátrat zmizelý klaunský nos a zdolat spoustu všelijakých nástrah, to bude úkol pro Karolínku a pro kluka z plakátu... Režie R. Vencí j. h.							
PONDĚLÍ	17.	9:00	KLUK Z PLAKÁTU				
		10:30	KLUK Z PLAKÁTU				
STŘEDA	26.	19:00	WABI DANĚK – A ŽIVOT BĚŽÍ DÁL				
Koncert populárního folkového písničkáře, který napsal stovky písní, z nichž mnohé zlidověly (Mávej, Rosa na kolejích, Tomy, Outsider waltz...) s excelentním kytaristou M. Dvořáčkem.							

VČD VÁS ZVE NA DOSTIHOVÉ ZÁVODIŠTĚ

SOBOTA	15.	13:00	FRANCOUZSKÝ DOSTIHOVÝ DEN – DEN EVROPY			
			IV. kvalifikace na 122. Velkou pardubickou České pojišťovny a řada dalších dostihů. Vstupenky na Francouzský den do lóže VČD je možné vyměnit za kupóny u abonentních vstupenek v předprodeji VČD.			

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	13.	19:00	BLBEC K VEČEŘI	MLADÁ BOLESLAV
ÚTERÝ	18.	19:00	DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ	HLINSKO
PÁTEK	21.	19:00	BLBEC K VEČEŘI	JAROMĚŘ
ÚTERÝ	25.	19:00	BLBEC K VEČEŘI	MLADÁ BOLESLAV

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA	13.	19:00	W. Shakespeare / RICHARD III.	PREMIÉRA P1
Tragédie člověka, jehož jedinou láskou je nenávist... člověka, který chce vše, protože sám není ničím... V titulní roli M. Mejzlík. Režie Z. Dušek j. h.				
NEDĚLE	14.	19:00	RICHARD III.	PREMIÉRA P2
PONDĚLÍ	15.	19:00	A. Branald – R. Balaš / DĚDEČEK AUTOMOBIL	✦
Americký muzikál na boleslavské téma. V hlavní roli M. Ruml. Režie R. Balaš. Hostem Městské divadlo Mladá Boleslav . Inscenace získala Cenu studentské poroty XI. ročníku GRAND Festivalu smíchu.				
SOBOTA	20.	19:00	J. Tátte / KAŽDÝ DEN ŠTASTNÝ DEN!	✦
B. Hrzánová v komedii o svérázné léčbě manželské nudy. Režie L. Engelová. Hostem Divadlo A. Dvořáka Příbram .				
STŘEDA	24.	19:00	P. Abraham / MOJE HRA	✦
Andělská komedie o životě. Hrají J. Bartoška, Z. Bydžovská, N. Divíšková, J. Janěková ml., V. Peterková a další. Režie J. Kačer. Hostem Divadlo Kalich .				

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	7.	15:00	T. Karpianus / PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN	PREMIÉRA
Velmi živá pohádková komedie o vzestupu a pádu slavného šlechtického rodu! Hrají L. Mecerodová, M. Sikorová, P. Borovec a A. Postler. Režie T. Karpianus j. h.				

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HRAJEME:

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá a taneční čísla, humor a zábava. A navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu na konci 20. let minulého století, v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ! ANEB VELKÁ DIVADELNÍ STEEPLECHASE

Komedie se skokem smrti, ve které nahlédnete do světa koní a žokejů Velké pardubické. Přijďte se bavit a fandit na naše divadelní závodiště na Malé scéně ve dvorě! Hrají M. Sikorová, L. Vlášková, J. Musil, Z. Rumpík, L. Špíner a R. Žák. Režie T. Karpianus j. h.

D. Wasserman – J. Darion – M. Leigh MUŽ Z KRAJE LA MANCHA

Slavný americký muzikál, v němž se mísí realita a fikce. Chytavé melodie, statečný rytíř Don Quijote, vtipný sluha Sancho a krásná Aldonza vás dojmou i pobaví a připraví nezapomenutelný zážitek! V hlavních rolích L. Špíner, J. Kalužný a K. Jelínková. Režie P. Novotný.

J. Štolba – E. A. Longen – Č. Šlégl – J. Marvan / S CIZÍ DÁMOU V CIZÍM POKOJI

Tři komedie v jedné o nevěře v českých ložnicích. Uvidíte, jak mohou dopadnout pánské zálety. Všichni jsme na jedné lodi a plujeme po proudu životního dobrodružství. Stěšena je však vrtkává a skýtá mnohá rizika. V hlavních rolích J. Kalužný, P. Dohnal, L. Špíner a K. Jelínková. Režie L. Olšovský j. h.

F. Veber / BLBEC K VEČEŘI

Slavná francouzská komedie plná slovní i situační komiky, gagů a překvapujících rozuzlení. Přijďte se podívat, jak dopadne zlomyslná legrárka bohatého nakladatele, který se svými přáteli pořádá pravidelné „večeře blbců“, na které každý přivádí své nic netušící objevy... V hlavních rolích hrají A. Postler a M. Mejzlík. Režie H. Micolásková j. h.

R. Rose / 12 ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

Soudní drama za zavřenými dveřmi. Tucet porotců, kteří rozhodují o vině či nevině a kteří na sebe v zápalu boje prozradí víc, než chtějí. V inscenaci vystoupí jako hosté P. Kostka a F. Švihlík, dále hrají J. Hyhlík, J. Kalužný, P. Novotný, L. Špíner, J. Vrána a další. Režie P. Kracík j. h.

K. Mann – A. Mnouchkine / MEFISTO

Faustovský příběh o herci, který se ve své touze po velkých rolích postupně zaprodá i nacistické moci. Hrají L. Špíner, který byl za roli Hendrika Höfgena nominován na Cenu Thálie 2011, M. Mejzlík, J. Musil, D. Novotná, M. Sikorová, P. Tenorová a další. Režie P. Kracík j. h.

P. Abraham / ZVONÍK MATKY BOŽÍ

Silný středověký příběh podle románu V. Huga o lásce, které se člověk brání, ale ona ho stejně dostihne a rozmetá jeho duši na kusy. Hrají M. Mejzlík, P. Tenorová, M. Tichý j. h., J. Vrána, P. Novotný, K. Jelínková a další. Režie P. Novotný.

Eurípídés / TRÓJANKY

Expresivní básnická smršť plná antické krásy a hluboké tragičnosti. Trójská válka právě skončila! Rekové zvítězili! Trójané byli pobiti. Jejich ženy přišly o své muže, děti o své otce. Co s nimi teď bude? Jak má dál žít?! Hrají Z. Bittlová, J. Janoušková, R. Chvalová, P. Tenorová, V. Dušek, M. Mejzlík a další. Režie P. Ondruch j. h.

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ NA KUŇCE

Poslední premiéra minulé divadelní sezóny se již víceméně tradičně uskutečnila na Kunětické hoře, kde druhý červnový víkend premiéroví diváci tentokrát snili **Sen noci svatojánské**. A sen to byl nádherný, plný barev i zábavy, ani se nikomu nechtělo probouzet!

Režisér Marián Pecko se do magického prostoru pod hradem vrátil po čtyřech letech po úspěšných „Cikánech“ a opět vykouzlil inscenaci, o které se mluví...

Představení jedné z nejznámějších komedií byla na Kuňce velmi rychle vyprodaná, během léta je zhlédlo 4 711 diváků. Pokud jste mezi ně nepatřili, nenechte si zde Shakespearův milenecký rej ujít příští rok, anebo přijďte snít během sezóny do Městského divadla, kde od listopadu budeme „Sen“ také uvádět.

RaS

L. ŠPÍNER A P. JANEČKOVÁ, **SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ**, FOTO M. KLÍMA

PŘEDPREMIÉROVÉ MOMENTKY

GENERÁLKOVÝ TÝDEN NA KUŇCE ZAČAL BOHUŽEL DEŠTIVĚ, ZKOUŠELO SE VŠAK I PŘES NEPŘÍZNĚNÝ POČASÍ. POKYNY REŽISÉRA MARIÁNA PECKA SE NA KLUZKÉ TRÁVĚ SNAŽIL PLNIT PUK HONZA KONEČNÝ.

NA PRVNÍ HLAVNÍ ZKOUŠCE MOKLY A MRZLY I KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE EVA FARKAŠOVÁ A PRODUCENTKA LETNÍCH SHAKESPEAROVSKÝCH SLAVNOSTÍ V BRATISLAVĚ JANA ZEDNIKOVIČOVÁ.

V JEDNÉ Z MOBILNÍCH STAVEBNÍCH BUNĚK, KTERÉ SLOUŽILY JAKO HERECKÉ ŠATNY, SE PŘIPRAVOVAL I OBERON LÁDA ŠPINER.

NA KUŇKU PŘIJELA NATÁČET TAKÉ ČESKÁ TELEVIZE. O SVĚ DOJMY ZE ZKOUŠENÍ SE OCHOTNĚ PODĚLILA TITANIE PETRA JANEČKOVÁ.

MARTINA SIKOROVÁ JE UŽ NA ROLI HELENY TĚMĚŘ PŘÍCHYSTANÁ, NÁSLEDOVAL JEŠTĚ PŘEVLEK DO KOSTÝMU, KE KTERÉMU VŠAK FOTOGRAFA BOHUŽEL NEPUSTILA...

PAVEL NOVOTNÝ ALIAS POŘÍZ TRÁVIL ČAS PŘED GENERÁLKOU S ŘEDITĚLEM DIVADLA PETREM DOHNALEM, POSLEDNÍ CIGARETU PŘED „PŘEVŤELENÍM“ DO DEMETRIA SI ZA NIMI VYCHUTNÁVAL MÍLA TICHÝ.

PETRA TENOROVÁ COBY HERMIE SE MEZI VÝSTUPY ZAHŘÍVALA ZABALENÁ DO DEKY A I V CHLADU SLEDOVALA DĚNÍ NA JEVIŠTI.

FOTOGRAF MICHAL KLÍMA POŘÍDIL ORIGINÁLNÍ MOMENTKU JANU HYHLÍKOVI, KTERÝ SI ČEKÁNÍ NA ZAHÁJENÍ ZKOUŠKY KRÁTIL NAD KNIHOU.

ZAJÍMAVÉ POHLEDY SKÝTALY I HRADBY, KTERÉ SI TŘEBA DÁŠA NOVOTNÁ VYBRALA PRO LÍČENÍ...

SPOKOJENÝ VÁŠEK DUŠEK V OBJETÍ S GARDEROBIÉRKAMI MARIÍ DIVISOVOU A ZUZANOU SIKOROVOU. CO VÍC SI O LETNÍM VEČERU PRÁT?

UŽ PŘED ZKOUŠKOU VYPADALI AKROBATÉ Z ODDÍLU TRAMPOLÍNY PRAHA VLADIMÍR NOVÁK A PETR DUFEK JAKO SKUTEČNÍ ELFOVÉ.

PEPA PEJCHAL JIŽ JAKO LYSANDR SVÝM GESTEM JASNĚ NAZNAČUJE, ŽE GENERÁLKA MŮŽE ZAČÍT!

PREMIÉROVÉ DIVÁCKÉ OHLASY

DIVÁCKÉ OHLASY

Nádhera! Úžasné představení. Prožívala jsem každou vteřinu, chvílemi se mi až tajil dech. Hlavně při artistických výkonech. Byl to neskutečně krásný zážitek, kterým nás všichni společně opravdu ohromili!

Je vidět, že Marián Pecko je profík, který si svoji profesi užívá. S každou jeho inscenací jeviště ožije a dostane zcela jiný nádech. Stejný pocit jsme měli i u „Cikánů“. Nikdy nás neklamal a doufám, že k tomu ani nedojde.

Jsem naprosto unešená. Mám ráda klasiku a Shakespeara obzvlášť, takže jsem se na ten nádherný veršovaný text moc těšila. A mé očekávání se vyplnilo, všichni umělci do jednoho byli perfektní.

Nejlepší byl výkon pana Konečného v roli Puka. Fantastický kostým, líčení a jeho projev. Písničky z jeho úst dotvářely ještě hlubší dojem z celého představení. Už se moc těším na příští rok, až bude „Sen“ znovu na Kuňce.

Jsem překvapen, jak je na jednoduché scéně možné rozehrát tak silný příběh. Herci jsou jedničky, ke svým výkonům nepotřebují žádné náročné, složité kulisy. Nejvíce mě ale zaujala dvojice Petra Janečková s Ladislavem Špinerem, oba se perfektně vypořádali se svými dvojrollemi.

Úchvatné představení. Vynikající herecké výkony, bezvadná režie, výprava, vkusné moderní kostýmy, zpěv na vysoké úrovni. Prostě zážitek, všem doporučuji!

Po nějaké době zase pěkná podívaná. Živé, energické, rozpořbované představení. Prostředí Kunětické hory oživí scénu. Ač se jedná o klasiku, myslím, že každý divák představení vstřebá. Je to jasné, srozumitelné, vtipné a místy i dojemné.

KaK

P. JANEČKOVÁ, L. ŠPINER, P. TENOROVÁ, J. PEJCHAL, J. HYHLÍK, M. SIKOROVÁ A M. TICHÝ, **SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ**, FOTO M. KLÍMA

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ, FOTO M. KLÍMA

S Janem Konečným nejen o Shakespearovi

Diváky by jistě zajímalo, kdo je JAN KONEČNÝ, onen charismatický herec, který hraje Puka. Co má všechno za sebou? Samozřejmě nás zajímají hlavně ty herecké věci... A hlavně zkušenosti se Shakespearem a letním hraním pod širým nebem...

Pod širým nebem jsem hrál poprvé s Divadelním souborem Gymnázia Horní Počernice, moje první „angažmá“. Tu jinakost jsem si zamiloval, to spojení živého člověka (herce) a přírody má zvláštní energii. První zkušenost se Shakespearem je nezapomenutelná. Dialog Richarda III. ve stejnojmenné tragédii s Lady Ann na konci prvního semestru druhého ročníku na DAMU a naše společná práce s panem učitelem Borisem Rösnerem. Myslím, že role Richarda III. byla napsána pro něho, bez urážky všech představitelů této role, minulých, současných i budoucích. Na své alma mater jsem si vyzkoušel i roli Demetria, kterou v naší inscenaci hraje kamarád Míla Tichý. A Shakespeare pod širým nebem? Ve třetím ročníku jsem stafážoval v inscenaci Hamlet na Letních shakespearovských slavnostech na Pražském hradě pod režijní taktovkou Lucie Bělohradské.

Nyní ještě třetím rokem dohráváme inscenaci Jindřicha IV., opět v režii Lucie Bělohradské a opět v rámci shakespearovských slavností. Moje role – princ Jan – mě baví, takový mladý hajzlík, ale na správném místě, který se elegantně vypořádá s hlavním tématem celé hry – rebelující stranou.

Znal jsi režiséra Pecka již dříve? Věděl jsi, do čeho jdeš? Jak to nakonec bylo náročné zkoušení?

S panem režisérem jsem měl možnost pracovat hned při prvním účinkování ve VČD – v inscenaci Vítězství. Tedy věděl jsem, do čeho jdu. Je to už, tuším, víc než šest let, oba jsme se v tvorbě posunuli, on velmi jemně, já více. Ale v jádru jsme zůstali stejní, navázali jsme na hezkou spolupráci. Pan režisér je velmi náročný – na sebe i na celý kolektiv, nejen za to si ho skutečně vážím.

Dnes už asi nemá cenu vidět Puka jako škodolibého skřítku, který se schovává kdesi ve spíži a rozbíjí hospodyňkám hrníčky. Kdo je podle tebe a režiséra Puk v naší inscenaci?

Především je to velký milovník kůže. /SMÍCH – HONZA NARÁŽÍ NA PUKŮV KOSTÝM – POZNÁMKA REDAKCE/ Podstata, to, jak byl Puk před 400 lety napsán, zůstává. Výklad, především díky snaze zesoučasnit inscenaci, je jiný. Puk v naší inscenaci nemá „ručičky jako dvě větvičky“, jak mi řekl režisér a můj ředitel Petr Kracík, když jsme se o Pukovi bavili, takhle se ho opravdu nesnažíme interpretovat... I když, občas tam ty „ručičky – větvičky“ přece jen trochu zachrástí. /SMÍCH/ On to tak Shakespeare prostě napsal.

Určitě ses během zkoušení i díval na kolegy a na ostatní výstupy. Co tě na inscenaci Snu nejvíce zaujalo?

Asi nejvíc mě zaujalo výtvarné pojetí, i přesto, že jsem na takový přístup k inscenaci od režiséra Pecka zvyklý. Baví mě všichni kolegové. Nejvíce asi poskočily „řemeslnické scény“, s každou reprízou jsou zábavnější.

V inscenaci zpíváš i písničky s původním Shakespearovým textem v angličtině. Nutno dodat, že velmi dobře. Sedla ti hudba Roberta Mankoveckého?

Robert Mankovecký napsal krásnou hudbu, melodie písní je jednoduchá, ale přece ne fádní, využívá spíše spodní a střední část základní stupnice. V Bambiní di Praga jsem hned po odmaturování přešel do nejspodnějších hlasů a melodie Roberta mi pěvecky vyhovují.

Tvůj letní program? Odpočinek, nebo taky nějaké divadlo?

Hned po posledním představení Snu na Kunětické hoře sedám na motorku. Pokud to půjde, zkusím být po poledni u Šibeníku – kamarádi od soboty

S.M. MEZLÍKEM VE VÍTĚZSTVÍ, FOTO M. KLÍMA

v Chorvatsku jachtaří. Další sobotu se trajektem přeplavím ze Zadaru do Ancony, sjedu cca 180 km jižně a potkáme se s tátou, jachtaří u Sicílie. Týden pak spolu budeme projíždět Itálií, městečka, kde velký „F“ točil Amarcord, Osm a půl, Silnici a další snímky, které mám tak rád. Návrat, práce na zahradě a odpočinek na chatě. Posledních pět představení Jindřicha IV. v rámci shakespeareovských slavností... Natáčení. Čtrnáct dní volna a začínám ve svém domovském divadle /DIVADLO POD PALMOVKOU – POZNÁMKA REDAKCE/ zkoušet, celý kolotoč se zase rozběhne a deset měsíců se nezastavím – klasika. /SMÍCH/

ToS

S R. ŽÁKEM A M. MĚNAHONČÁKEM V MUŽI SEDMI SESTER, FOTO P. NEUBERT

V RÁMCI DNŮ EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ

DIVADLO OTEVŘE ZÁKULISÍ

Město Pardubice se již desátým rokem připojuje ke **DNŮM EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ**, které jsou významnou celoevropskou kulturně-poznávací, společenskou a výchovnou akcí, v rámci níž se každoročně v září otevírají brány nejzajímavějších památek, budov a kulturních a historických objektů, které jsou jinak zcela či částečně nepřístupné. Národní program Dnů evropského dědictví bude slavnostně zahájen v pátek 7. září v Kutné Hoře. V neděli 9. září se pak dočkají i pardubičtí zájemci, kterým své prostory představí deset historických objektů, které se zapojily do letošního bohatého programu.

Tradičně budou zpřístupněny **kostely sv. Bartoloměje, sv. Jana Křtitele** a zrekonstruovaný **kostel Panny Marie Sedmibolestné** (tzv. Kostelíček). Návštěvníci jistě uvítají možnost navštívit **městskou radnici, židovský hřbitov, krematorium** či **Zelenou bránu** s komentovanými prohlídkami. Dalším lákadlem je bezplatné zpřístupnění **pardubického zámku** se všemi jeho expozicemi, včetně vyhlídky na zámecké věži. Ani letos nebude chybět oblíbená exkurze po městské památkové rezervaci s odborným výkladem PhDr. Františka Šebka.

Do programu se letos poprvé zapojí i **Východočeské divadlo**, které na **9. září** chystá **VELKÝ NÁVŠTĚVNÍ DEN**, jenž nabídne nejen prohlídku zákulisí historické budovy divadla, ale také zrekonstruovaných výrobních dílen a zázemí Malé scény ve dvoře. Jako bonus budou v rámci Dne otevřených dveří představeny i jednotlivé divadelní profese.

Prohlídky zákulisí budou z důvodu časové náročnosti jen dvě a začnou ve 13.00 a 15.00 hodin. Skupinky návštěvníků budou po minulých zkušenostech opět početně omezené a zájemci si musí

za symbolických 30 Kč zakoupit vstupenky, které se prodávají v předprodeji VČD či přímo na místě před prohlídkami, ale s tím rizikem, že skupiny mohou být již plně obsazené.

Nově se na seznam zpřístupněných památek zařadí také nová **Galerie města Pardubic** na Příhrádku. Zde budou mít návštěvníci vzácnou příležitost prohlédnout si ztracenou a znovunalezenou stoletou kroniku města Pardubic, a to společně s novodobými kronikami města, které budou exkluzivně pro tuto akci zapůjčeny. V rámci doprovodného programu budou pro zájemce z řad dětí i dospělých připraveny výtvarné dílny vedené zkušenou lektorkou.

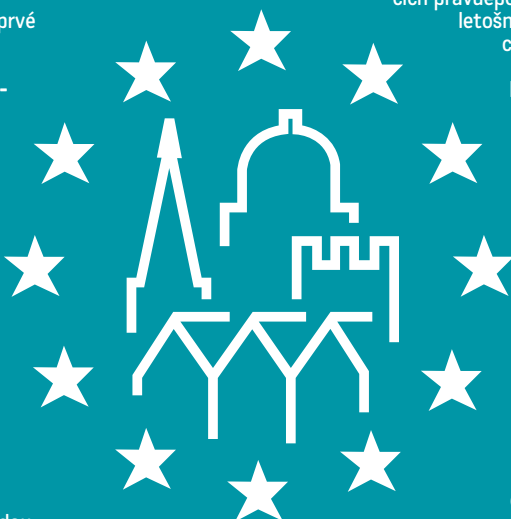
Tím však nejsou letošní novinky v programu Dnů evropského dědictví zdaleka vyčerpány. Protože Dny nejsou pouze o kulturním, ale také o přírodním bohatství, pro zájemce bude připravena speciální plavba lodí Arnošt s podtitulem „O vodě na vodě“ spojená s odborným výkladem o historii a současnosti rybníkářství na Pardubicku.

Zájemce o moderní architekturu v Pardubicích pravděpodobně osloví další novinka letošního programu, a to procházka centrem města s odborným výkladem Mgr. Pavla Panocha, Ph.D.

V neposlední řadě si zájemci o události heydrichiády v Pardubicích mohou projít naučnou stezku Pardubicemi po stopách Silver A s odborným komentářem PhDr. Vojtěcha Kyncla, Ph.D.

Podrobnější informace naleznete v Radničním zpravodaji, na www.ipardubice.cz či na stránkách města www.pardubice.eu.

JaF – RaS

ZEMŘEL HEREC LEOPOLD BĚHAN

Ve věku nedožitých 87 let zemřel 15. června 2012 herec **LEOPOLD BĚHAN**, dlouholetý člen Východočeského divadla Pardubice. Divadlo pro něj bylo vždy jeho hlavní životní náplní. Objevoval se v rozmanitých rolích dramatického i komediálního repertoáru. Jak před lety napsal, všechny role, které hrál, hrál rád. Divadlu proto zůstal aktivně věrný až do pozdního věku. Poslední rozloučení s Leopoldem Běhanem se konalo v rodinném kruhu. Absolvoval obor strojní obuvník na Batově škole práce, ale lákala ho divadelní profese. Na vojně se v roce 1948 stal členem Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. Do svého prvního profesionálního angažmá následně nastoupil v roce 1950 v Pardubicích.

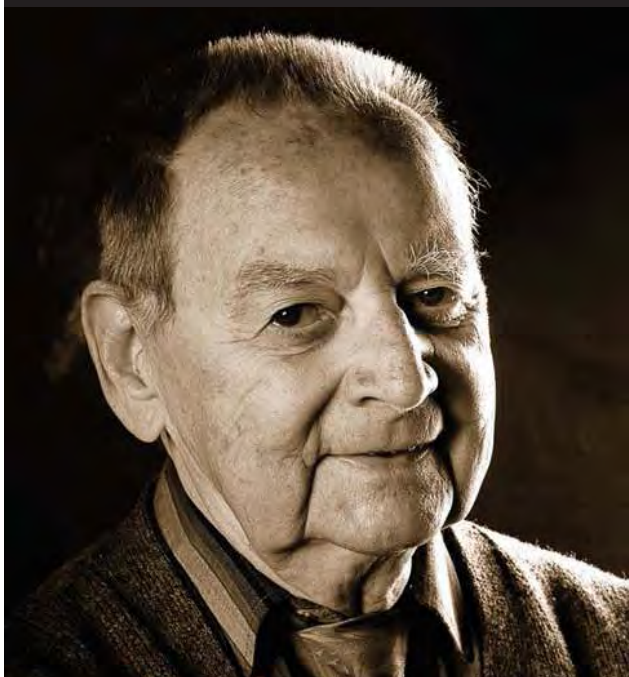
Svou hereckou kariéru započal menší rolí Nádeníka v Klicperově Divotvorném klobouku po boku Josefa Vinkláře, Miroslava Macháčka, Slávky Budínové či Blanky Bohdanové. Poté zde nastudoval například roli Pavky Korčagina v inscenaci Jak se kalila ocel, Bartonička ve 4:0 pro ATK, Claudia v Shakespearově Mnoho povyku pro nic. V roce 1952 odešel na dva roky do angažmá v Hradci Králové, odkud pak na pět sezón přesídlil do Divadla pracujících v tehdejší Gottwaldově. V roce 1959 zakotvil v Divadle Vítězslava Nezvala v Karlových Varech, kde se potkal mimo jiné s Oldřichem Novým, který ho obsadil do role důstojníka Emila ve Slavném klobouku. Dále účinkoval například v inscenacích Julie, ty jsi kouzelná či Harvey a já. Po roce 1968 měl problémy

z politických důvodů, neboť vystupoval na podporu Klubu angažovaných nestraníků, a z Karlových Varů byl nucen odejít. V této nelehké situaci Leopoldu Běhanovi pomohl režisér a divadelní ředitel Zdeněk Bittl, když mu v roce 1972 umožnil návrat do angažmá v pardubickém divadle, kterému zůstal věrný až do konce svého hereckého působení. Jeho posledními rolemi byli Herec a Dvořan v Shakespearově Hamletovi a Němčů Nur v muzikálu Cikáni jdou do nebe v roce 2008.

Ve Východočeském divadle se setkal s mnoha režiséry, především se Zdeňkem Bittlem, Petrem Vošáhlem, Václavem Špidlou, Jaroslavem Vostrým, Františkem Laurinem, Jirím Seydlerem a dalšími. Nejdůležitější role ho zde potkaly koncem sedmdesátých let: Puk v Shakespearově Snu noci svatojánské, Cecil v Boltově hře Ať žije královna, Molière v inscenaci Chci slunce rozesmát či Pan Pickwick ve stejnojmenné inscenaci. Dále se objevil například jako Jan Marek v Košilce Otto Zelenky, francouzský král v Anouilhově Tomáši Becketovi, Morlock ve Weisenbornově Lofterovi, Andrew Carnes v muzikálu R. Rodgerse a O. Hammersteina Oklahoma!, Pavel Karpíšek v Únosu sabinek, Gremio ve Zkrocení zlé ženy, Vodník v Jiráskově Lucerně, v posledních letech pak jako Kardinál Walsey v Boltově Člověku pro každé počasí, Drtina v Jiráskově Vojnarce nebo Sulphurides v Dürrenmattově Romulovi Velikém.

Mimo divadlo se věnoval dabingu a spolupracoval s Českým rozhlasem Hradec Králové. Práce před kamerou byla pro něj spíše výjimkou, ztvárnil menší role ve filmech Konečná stanice, Kouzelníkův návrat, Operace Silver A a v seriálu Četnické humoresky. ZdJ

**S ÚCTOU VÝCHODOČESKÉ
DIVADLO!**

Z NETHOVORU S PETROU TENOROVOU

Na konci května měli zájemci možnost živě vyzpovídat dalšího člena našeho hereckého souboru. Hostem virtuálního pořadu NetHovory na kulturním portálu www.scena.cz tentokrát byla PETRA TENOROVÁ, která se za počítačem rozhodně nenudila, naopak! Petra se hodinu náramně bavila, smála, přemýšlela, prsty běžaly po klávesnici a otázky stále zaplňovaly monitor. Pokud jste se rozhovoru nemohli účastnit, nevadí, následující řádky vám přináší alespoň část toho nejzajímavějšího...

RaS

Jaká kniha vás naposledy zaujala?

JITKA, HEŘMANŮV MĚSTEC

Zvuk slunečních hodin od Hany Andronikové. Nádherné, doporučuju!

Petro, kde se cítíš nejlíp?

MARUŠKA

V divadle. A není to klišé, ale skutečná pravda.

Je půvab pro herečku výhodou?

MIROSLAV

To nevím. Nemám s tím zkušenost. :-)

Máte u zkoušek větší trému než na jevišti?

PAVEL

Někdy ano. Většinou při prvních „ztrapňovacích“ to tak je.

Petro, které režiséry uznáváte?

HONZA, HRADEC K.

No samozřejmě všechny! :-) Z filmových velmi obdivuju práci Christophera Nolana.

Jak se cítíte v Pardubicích jako nejmladší členka souboru? Znamená to, že ostatním varíte kafe?

MARTIN

Ne, kafe rozhodně nikomu nevařím. :-) Takovéto věci se u nás nedějí, mám tu všechny ráda a je mi tu moc hezky!

Jsi věřící?

JAN

Ano. Věřím v Boha, ale nevěřím v církev.

Chodíš na castingy?

IVANA

Ano. Na jeden vyhraný jich ale musíte patnáct prohrát. A když to nevýjde, aspoň jste se mohla představit režisérovi, který si na vás třeba někdy vzpomene.

Vedle koho ses dnes ráno probudila?

MILOŠ, TRNOVÁ

Vedle budíku! Bohužel...

Co dělá Petra Tenorová, když je doma?

OLDA

Spí nebo spí nebo spí... Jsem ale prakticky pořád v divadle.

Jak jste na tom s břichem? Váš koníček vyžaduje speciální stravu? Není vám při břišním tancování smutno – v takové latině se vyřádíte s partnerem...

JANA, POLABINY

Řeknu vám to takhle, jednou jsem si zaplatila deset lekcí břišních tanců a kvůli práci jsem se dostala asi na tři. Speciální stravu jsem rozhodně nejedla. Takže to s těmi břišními tanci není tak horké! :-) Ale latinu jsem už také absolvovala na prázdninovém tanečním kurzu, každé léto si jeden čtyřdenní vyberu. Nejvíce mě zatím bavil kurz flirt dance. :-)

Půjdeš se mnou na rande?

TOM

Tome, kolik ti je? :-)

Co vám říkají diety? Zkusila jste někdy nějakou?

ZDENA, PARDUBICE

Diety? Co to je? :-) Ne, kecám, minulý prázdniny jsem měla hrůzu z toho, že se v září nevejdou do kostýmu a absolvovala jsem šílenou dietu. Trpěla jsem hladu, snědla jsem jen to, co mi předepisovali, to znamená zrnko rýže a stonek chřestů. :-) A vydržela jsem to asi pět dní. Zhubla jsem jedno kilo, které jsem ale po nedělní kachně s pivem opět nabrala!

Petro, chodíš někam do klubů? Jakou posloucháš muziku?

DENIS, ROSICE

Ano, do divadelního! :-) Poslouchám prakticky všechno, teď ale nejčastěji Floyd, Lucii, Jaromíra Nohavicu a šansony od Hany Hegerové.

Co nejraději nosíš, ctíš módní trendy?

Záleží na náladě. Teď nejraději nosím volné vytahavé věci, ve kterých není teplo. Módní trendy moc necítím, nosím to, v čem je mi dobře.

MARCELA

Co tě čeká během léta a v nové sezóně?

ALEŠ OD PŘELOUČE

Během léta mě čeká stěhování do krásného nového bytu se zahradou a krbovými kamny a osmnáct překrásných dní na letním táboře u vody. A v nové sezóně? Přepošlete tuto otázku do kanceláře pana ředitele, protože já to nevím. Pokud vám odepíše, pošlu vám svůj email, jelikož by mě to také velmi zajímalo! :-)

Dobré horké odpoledne, jak jste na tom s vařením? Zvládnete svíčkovou?

JAROSLAVA, PARDUBIČKY

Po roce konzumování špaget, guláše z konzervy a gyrosu na třídě Míru mám tak bolavý žaludek, že začínám experimentovat ve své vlastní kuchyni. Většinou to vypadá jako bláto, ale mně to chutná. :-) Na svíčkovou uvařenou mnou byste potřebovala hodně chuťové fantazie a možná i azbestový žaludek! :-)

Zkoušíš někdy také dvě hry současně?

LUKÁŠ, OPATOVICE

Ano. Když se zkouší scénické čtení, tak se to stává. Nebo třeba při zkoušení Meřista jsem „odbíhala“ na zkoušky Tisíce let hudby.

HISTORKA O SV. MAGDĚ, FOTO M. KLÍMA

Divadlo odhalilo pamětní desku obětem heydrichiády

V pondělí 2. července, přesně v den sedmdesátého výročí popravy sedmi členů Spolku divadelních ochotníků na pardubickém Zámečku, která byla jedním z následků atentátu na zastupujícího říšského protektora Heydricha, se před závěrečnou konferencí sezóny 2011/2012 za účasti všech zaměstnanců divadla i veřejnosti uskutečnil pietní akt s odhalením pamětní desky se jmény popravených divadelníků, kterou vytvořili Pavel Novotný a Vladimír Chmelař.

RaS

MARTINA SIKOROVÁ, DAGMAR NOVOTNÁ A DALŠÍ HERCI PŘED ODHALENÍM PAMĚTNÍ DESKY PŘÍBLÍŽILI VŠEM PŘÍTOMNÝM ŽIVOTY A ČINY POPRAVENÝCH ČLENŮ SPOLKU DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ.

PIETNÍHO AKTU SE ZÚČASTNILA I VLASTA SVĚTNIČKOVÁ, DCERA JEDNÉ Z OBĚTÍ NACISTICKÉ ZVŮLE ING. JOSEFA JÁNSKÉHO.

JE MEZI NÁMI VÝJIMEČNÁ SHODA...

DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ, FOTO J. SEJKORA

říkají manželé Jindra Janoušková a Petr Dohnal

V úvodu právě začínající nové sezóny bychom rádi pokračovali ve volném cyklu partnerských dvojrozhovorů a představili vám manželský pár, jehož společné odpovědi jste si dosud neměli možnost přečíst – JINDRU JANOUŠKOVOU a PETRA DOHNALA. O jejich vztahu, hereckých začátcích, o jejich postoji k herectví a mnoho dalšího se můžete dočíst na následujících stránkách...

Tento rozhovor by měl být trochu osobnější, proto se vás rovnou zeptám: Kdy jste se poprvé potkali?

Jindra: Na rok si asi nevzpomeneme...

Petr: Ale ano, vzpomeneme. Pro mě to byl docela zlomový rok, kdy jsem dokončil studium na divadelní fakultě: v roce 1984. Můj spolužák Pepík Vrána tady v Pardubicích hostoval v inscenaci Schillerovy hry Úklady a láska režiséra Ivana Baladi. Protože jim jeden herec chyběl, byl jsem požádán, jestli bych měl chuť si tady také něco vyzkoušet. Já jsem samozřejmě chuť měl, navíc jsem původem z Pardubic.

Jindra: Tenkrát jsi hrál strašlivého „záporáka“ a já naivku Louisu. Byla to nádherná inscenace, ale nakonec byla cenzurou zakázána: že „takhle perverzní a hrozné představení“ přece divadlo nemůže hrát. Měla bohužel jen 7 repríz.

Petr: Začali jsme spolu zkoušet a přitom jsme se „skamarádili“ natolik, až jsme byli víc než jen kamarádi. V té době jsem ale dostal nabídku na angažmá do Plzně a do Brna – rozhodl jsem se jít do brněnské Mahenovy činohry. Tady jsem jen hostoval a měl „přátelský vztah“ s herečkou, která zde hrála první obor a všechny naivky... Všichni mi ji strašně záviděli, protože byla krásná, ještě krásnější než teď. /SMÍCH/ Rád jsem se sem vracel, ale uvažovali jsme i o tom, že by Jindra přešla také do Brna, což však možné nebylo. Proto jsem pak chtěl, jestli bych mohl přejít naopak já sem. Místo zde však nebylo volné hned. Ještě jsem pak strávil rok v Olomouci a do Pardubic jsem nastoupil v roce 1987.

Jak to, že jste si nechala odejít muže do Brna?

Jindra: Vždyť tenkrát jsme spolu jenom kamarádili, chodili jsme spolu. Navíc měl takové krásné angažmá, „Mahenka“ měla v té době docela zvuk, takže jsem to chápala. A přece člověk hned nepůjde do angažmá ve městě, ve kterém se narodil.

Nelitujete toho, že jste se do svého rodného města vrátil?

Petr: Určitě nelituju.

Že mezi herci při představeních či při zkouškách přeskočí nějaká ta jiskra, to je poměrně častý jev...

Jindra: Ano, některé herečky se postupně zamilovávají do svých hereckých partnerů. Já to ale takhle nemám. Když jsem Petra uviděla, hned jsem pochopila, že je to můj osudový muž. A to myslím vážně, ta jiskra byla natolik silná...

Petr: Tak to jsem se ani nemusel pak tolik snažit...

Jindra: Nemusel.

Petr: No ale to jsem vůbec nevěděl.

Jindra: Ale mohl to tušit. Protože na první rande přišel o půl hodiny později, což není normální! A já jsem neutekla.

Vy jste se dělali tak vzácným?

Petr: Ne. Jedno období jsem chodil všude pořád pozdě. A musím přiznat, že mi to trošku zůstalo, i když to u ostatních lidí nesnáším. Ale teď mám tu výhodu, že si u nich můžu jako ředitel vynucovat, aby chodili včas. /SMÍCH/ Narodil jsem se o pár minut později a navíc mám jméno „Dohnal“, takže se to snažím pořád „dohánět“, ale stejně nejsem schopný ten počáteční „skluz“ dohonit.

Hm, taky jsem se narodil později...

Petr: Výmluva! /SMÍCH/

A vy také nejste „zamilovavací“ typ do svých partnerek na jevišti?

Jindra: No tak to jsem zvědavá...

Petr: To se těžko odpovídá...

/SMÍCH/ Ale ne, nejsem. Nám dvěma to opravdu vyšlo. Myslím si, že to je výjimečná shoda. Člověk o tom ale nemá moc mluvit, aby si to štěstí nepokazil. Nikdy jsme nepotřebovali hledat nějaké náhražky jinde. Byli jsme si pořád vzácní. Ještě když jsme měli vztah na dálku, tak nás to spíš posilovalo. Vzácní jsme si stále, neboť i když jsme v jednom divadle, nevidíme se neustále. Cením si tohoto štěstí, protože často vidím okolo sebe, jak mají lidi problémy, mnohdy objektivní, když se k sobě najednou nehodí nebo se k sobě nikdy nehodili... Ale my jsme neměli žádný zásadní problém, nikdy jsme neřešili otázku, že bychom se rozešli nebo rozvedli.

Jindra: Vlastně jsme se ani nikdy pořádně nehádali.

Jak jste to dokázali?

Petr: Jindra někdy křičí, ale já to nechám „proběhnout“, protože to nemá smysl. A já taky někdy „vybuchnu“. Dáme si k tomu prostor a čas – a k hádce už pak nedojde. Jiné problémy v sobě nosím a dlouho si je pamatuji, třeba když je někdo nespravedlivý nebo zlý, to vnímám těžce, ale ve vztahu jsme vždy vše vyřešili okamžitě a šlo se dál.

Vy to vidíte stejně?

Jindra: Ano, protože já nejsem zlá ani nespravedlivá. /SMÍCH/ Akorát někdy třísknu dveřmi, občas je i „vysklím“, ale pak je klid. Jednou jsem takto „vysklila“ dveře a pak jsme v nich hráli, víd?

Petr: Byly to dveře od dětského pokoje. Pak přišly děti, přidělal jsem do dveří oponku a kulisy a hráli jsme jim v nich loutkové divadlo. Co taky jiného s „vysklenými dveřmi“?

/SMÍCH/

Vraťme se ještě k vašim hereckým začátkům. Tenkrát v Úkladech a lásce to byla vaše první role v profesionálním divadle?

Petr: Moje první role na profesionálním jevišti to určitě nebyla. Jsem již dokonce pomalu nejstarším pamětníkem tohoto divadla, už v roce 1972 jsem zde jako dítě hrál v Richardovi III., kterého teď shodou okolností právě zkoušíme.

Hráli jste spolu často?

Tvořili jste spolu pár i na jevišti?

Jindra: My spolu nemůžeme moc hrát...

Petr: Když jsme už byli manželé, dokonce jsme chtěli, abychom nebyli příliš obsazovaní spolu, navíc když pak přišly děti, potřebovali jsme hlídání, bylo to komplikované. Ani se to moc často nestává, aby spolu partneři hráli, není to moc výhodné a ani pro režiséra to obvykle nebývá nic zajímavého, aby se pak při práci řešily nějaké partnerské vztahy. Ale samozřejmě výjimečně to lze a může to mít i svoji hodnotu. →

TRÓJANKY FOTO M. KLÍMA

Jindra: Hráli jsme spolu Dostojevského Bílé noci, a to pro mě byly těžké chvíle, protože Petr je hodně „odprdávací“, jak se říká, a to je velmi vážná hra. On měl občas tendenci se smát, a já jsem ho musela kopat pod stolem, aby přestal.

Takže se vám spolu nehraje dobře?

Jindra: Spíše jsme na sebe byli vždy na jevišti hodně citliví, bylo to příliš na hraně.

Petr: Když se lidi hodně dobře znají a mají pak spolu hrát, někdy to jejich herectví ovlivňuje. Můžete si všimnout, jak se to promění, když spolu dva herci často hrají a pak spolu začnou mít vztah. A herectví je vždy jistá stylizace a musí být důvěryhodná, osobní vztahy se do ní nemohou promítat. Ale nedá se říct, že by nám přímo vadilo spolu hrát. Dále jsme spolu hráli například pár u režiséra Mariána Pecka, vychovávali jsme Ondinu, tu inscenaci jsem měl rád. Nejčerstvěji spolu hrajeme manželský pár v komedii S cizí dámou v cizím pokoji.

Měli jste zde v divadle každý jiného hereckého partnera, s kterým jste hrávali vyloženě často?

Petr: Měli jsme „výměnu“ s jiným manželským párem: Jirka Kalužný hrál pokaždé s Jindrou a já s Romanou Chvalovou. Zpočátku jsem ale také často „partneřil“ se Zdenou Bittlovou a později i s Kristinou Jelínkovou.

Jirí Kalužný a Romana Chvalová jsou vaši spolužáci z DAMU, je to tak?

Petr: Moji ano.

Jindra: Ale já tady žádného spolužáka nemám. Jsem o čtyři roky starší než Petr, nastoupila jsem do pardubického angažmá už v sezóně 1979/80. Petra na školu připravoval můj spolužák Otto Liška a ten mu tenkrát nabízel, že bych ho mohla připravovat já, když jsme oba v Pardubicích. Ale to Petr nechtěl... Takže jsme se málem poznali ještě o čtyři roky dřív...

A vy jste tenkrát chtěla někoho připravovat na školu?

Jindra: To také ne, neměla jsem ještě žádné zkušenosti. Takhle mladý člověk má ještě dost starostí sám se sebou. Později jsem ale připravovala studenty k přijímacím zkouškám docela často.

Petr: Taky jsem to párkrát zažil. Ale nemám moc pedagogické schopnosti, nejsem dostatečně trpělivý, takže mě to ani neláká.

Vaše dcera Eliška šla také studovat herectví. Občas se stane, když jsou rodiče herci, že jejich potomek pokračuje v jejich hereckých šlépějích. Jste tomu rádi, nebo spíše ne?

Petr: Vybrala si tuto cestu sama. Chodila od dětství do dramataku ke Zdeňku Rumpíkovi v Přelouči. Děti herců se v divadle objevují často, tak jím mohou „načichnout“. Obě naše dcery jako děti v divadle hrály, například v Šumari na střeše. Elišku to „chytilo“, ale vysvětlovali jsme jí, jak těžký mají herečky život u divadla a obtížně se k němu dostávají, zvláště dneska, kdy školy chrlí spousty absolventů. Přesto se rozhodla dělat zkoušky na konzervatoř i na DAMU, nakonec studuje Vyšší odbornou školu hereckou v Praze. Baví ji to hodně, ale je samozřejmě ve hvězdách, jak se jí bude dařit a co všechno bude moci dělat. My jí nemůžeme vyšlapávat cestičku, musí se probít sama.

Radili jste jí před přijímačkami nebo radíte jí i při studiu?

Jindra: Radili jsme jí samozřejmě hodně, měla ke mně velkou důvěru. Pomáhala jsem jí spolu se Zdenou Bittlovou. Herectví se věnovat chce a my jí v tom nemůžeme bránit. Jestli to chce dělat, tak to bude dělat, je to její život. Také jsem si svou cestu „vyšlapala“ sama. Můj táta byl herec, Josef Janoušek, a ten vyloženě nechtěl, abych se hlásila na DAMU. Měla jsem ale štěstí, že mě přijali hned napoprvé a pak jsem hned získala angažmá.

Otec vám zcela bránil?

Jindra: Ano, zcela.

Petr: Ale neubráníl.

Jindra: Chodila jsem k jeho kolegyni paní Steimarové na dramata a hrála jsem menší role v Karlíně, kde byl otec v angažmá.

Byla jste tedy v Karlíně často?

Jindra: Ano, od tří let. Znáám tam všechny chodbičky, soboty a neděle jsem byla pořád v portále na všech představeních.

Karlín je hudební divadlo, nenutilo vás to zpívat?
Jindra: Ano, chtěla jsem být dokonce operní pěvkyní, ale otec mě přivedl k jedné své známé, zpěvačce Národního divadla, a ta mu řekla: „Pepičku, ta nikdy zpívat nebude!“ A tím to bylo vyřešeno. /SMÍCH/

Vyrovнала jste se s tím hned?

Jindra: Ale jo, já jsem v tomto velice „splachovací“, těmito věcmi se netrápím. Člověk pak prostě dělá něco jiného. Ale na DAMU jsem na druhou stranu zpívala nejlíp z celého ročníku.

Vám někdo bránil v tom, abyste šel studovat herectví?

Petr: Nebránil. Jen babička říkala, abych šel dělat nějaké pořádné řemeslo. Měli jsme v rodině několik ochotníků, děda byl kapelník. Nikdo z rodiny se ale nevěnoval divadlu profesionálně. I když se jméno „Dohnal“ v divadelním světě objevuje, s žádným z herců toho jména nejsem spřízněný.

Dá se nějak popsat impuls, proč člověk zatouží stát se hercem?

Petr: Nevím, kde to vzniká... Mně o divadle hodně vyprávěla moje teta, která hrála ochotnický divadlo. Pak jsem si ve třinácti letech sám našel dramatický kroužek a začal jsem se tomu věnovat.

Jistě, ale to je spíše vnější vliv. Ale kde se může vzít to puzení, že člověk chce hrát lidem na jevišti divadlo?

Jindra: Člověk se hold již asi narodí s touto „úchylkou“. /SMÍCH/ Není to normální předvádět jiným lidem jiné lidi, ale je to na druhou stranu úžasné.

Petr: Je to o fantazii, kterou má člověk v sobě, sám se pak projektuje do jiných postav. Nutil jsem kamarády ve školní družině, abychom si spolu hráli na různé příběhy, které jsme četli. Herectví také umožňuje hledat řešení skrze někoho jiného, z vnitřní potřeby. Ale když už se k divadlu dostanete, už nic jiného neumíte, tedy hercům často nic jiného nezbyvá než u divadla zůstat a hrát ho celý život. Z herectví se velmi těžko odchází – co budete dělat jako zkrachovalý herec?

Jindra: Tak máš přece tu velkou fantazii, můžeš dělat cokoli...

Petr: Ale budete vždy už jen zkrachovalý herec, a to je strašlivý punc, pro mě nepřijatelný. Proto chcete dělat v divadle to nejlepší, pracovat na sobě.

Jindra: Každopádně práce je to úžasná, která nás velmi obohacuje.

Petr: Je to nepopsatelná, nenahraditelná a neprenosná zkušenost. Divadlo člověka také léčí, funguje v něm jakási magie. Poslouchá vás, vnímá a komunikuje s vámi pět set lidí v hledišti, což v jiném povolání nezažijete.

Neustále vás to na jeviště táhne? Ta touha neslábne?

Petr: Určitě stále táhne. U mě je herectví prvotní, i když jsem se stal ředitelem – jsem ředitelující herec, ne hrající ředitel. Chci být stále v tom hlavním procesu divadla, je to pro mě základ. A snad nejsem obsazovaný jenom proto, že dělám ředitele. Ředitelem jsem mimo jiné proto, že mohu divadlo spoluvytvářet tak, jak si myslím, že by mělo vypadat.

A kdybyste dostal nabídku být ředitelem bez toho, abyste dál hrál?

Petr: Tahle varianta pro mě vůbec neexistuje. Od začátku jsem to říkal, když jsem se stal ředitelem. Bylo to v období, kdy jsem „šel z role do role“ (v Keanovi IV., Frankovi V., ve Vajíčku ad.), tedy mi nevadilo, že jsem pak herectví musel z časových důvodů trochu omezit. Ale po delší době už člověk cítí, jak ztrácí herecké sebevědomí, když příliš zmenší svůj kontakt s jevištěm. Ovšem nabídky od režisérů jsem dostával vždy, často jsem je musel odmítat. Navíc zde pracovaly takové režisérské osobnosti, které mě neměly zapotřebí obsazovat jen proto, že jsem ředitel. Zároveň se mi samozřejmě stalo, že jsem si na nějakou roli myslal a nikdo mi ji nenabídl. „Zamáčknul jsem slzu“ a šlo se dál.

Jindra: Já se kvůli rolím také moc netrápím, všechny, které jsem dostávala, jsem hrála ráda. Občas jsem si samozřejmě také na nějaké role myslela, ale ty tady ani nikdy nebyly na repertoáru. Jsem ráda překvapená, jakou roli dostanu, vždy je to výzva zkusit hrát něco nového. Je navíc úžasné, že se tady střídají rozliční režiséři, i mladí, se kterými pracuji moc ráda, nabíjí mě jejich velká energie.

ZdJ

POMOZTE SVÉMU DIVADLU

To není název nové hry, ale společné volání o pomoc všech regionálních divadel v České republice.

Cílem akce je upozornit veřejnost na to, že téměř dvacet let po rozpadu Československa a vzniku samostatné České republiky není vyřešen systém správy a financování regionálních kulturních institucí. Dále jde o to dosáhnout co nejrychlejšího zvýšení podílu státu na podpoře divadel prostřednictvím existujícího programu na podporu divadel a zavedení systému kofinancování divadel z krajů, obcí a státu.

Kampaň s názvem **Pomozte svému divadlu** se uskuteční od 5. do 21. září. V Praze na piazzettě Národního divadla proběhne „street festival“, na kterém se budou prezentovat všechna regionální divadla s krátkými vystoupeními. V jednotlivých městech pak v těchto dnech budou

k dispozici podpisové archy na podporu této výzvy a divadla budou veřejně prezentovat podstatu problematiky financování divadel.

Východočeské divadlo se k této kampani připojí veřejným komponovaným vystoupením v rámci Pernštejského roku v pátek 21. září od 18.00 hodin na Pernštýnském náměstí, kde chceme ukázat, že nestojíme jen s nataženou rukou, ale že spojujeme lidi, kteří jsou ještě schopni preferovat budování duchovních hodnot nad materiálními. Při této příležitosti odlijeme Duchovní

zvon bohyně Thálie, který vznikne z veřejné sbírky. Zvon pak bude poprvé vystaven na Štědrý den v divadle při Půlnočním zpívání. Do zvonice vedle kostela sv. Bartoloměje by měl být umístěn na jaře příštího roku, kdy bude ze sbírky vyrobeno i přístupové schodiště.

Petr Dohnal,
ředitel VCD

CO MĚ V POSLEDNÍ DOBĚ POTĚŠILO A NA CO SE TĚŠÍM?

VÁCLAV DUŠEK

Mě těší třeba i to, když ráno vstávám a překrásně svítí sluníčko. To si pak říkám, to bude dnes krásný den, a doufám, že mi ho nějaký blb nezkaží. A když naopak prší, tak mám zase radost, že budu mít zalitou zahrádku.

Těší mě, že mi vyrašila broskvoň, těší mě okurky ve skleníku, jedlé houby v lese a hlavně, když se mají lidi rádi. Ono toho posledního je teď bohužel tak nějak málo. Ale najdou se!

A co se týče divadla, tak mě potěšila naše inscenace Snu noci svatojánské na Kunětické hoře. Myslím, že se skutečně povedla.

A do budoucna? Těším se, že mi to těšení ještě pár let vydrží, a přál bych to i všem lidem kolem sebe. Tak proč bychom se netěšili, když nám pánbůh zdraví dá...

Východočeské divadlo je Zaměstnavatelem roku 2012

Východočeské divadlo obsadilo první místo v V. ročníku soutěže **Stejná šance – Zaměstnavatel 2012** a může se tak pyšnit titulem Zaměstnavatel roku 2012. Výsledky soutěžního klání byly ke konci minulých divadelních sezón vyhlášeny ve společenském sále pardubického Integrovaného centra sociálních aktivit Kosatec, cenu převzali ředitel divadla **Petr Dohnal** a nevidomý pracovník obchodního oddělení **Dominik Rumpík**.

„Zaměstnanec Dominik Rumpík je plnohodnotným členem obchodního oddělení divadla, který ochotně a velmi fundovaně odpovídá na veškeré telefonické dotazy, provádí i rezervace vstupenek či telefonicky nabízí jednotlivá představení. Divadlo mu k jeho práci vyčlenilo samostatnou kancelář, ve které může být i s vodícím psem Dustym, a pro rezervace pořídilo i speciálně upravený počítač,“ zdůvodňuje verdikt hodnotící komise mluvčí České abilympijské asociace **Filip Novotný**

Stejná šance – Zaměstnavatel 2012 je prestižní soutěž zaměstnavatelů, kteří lidem se znevýhodněním

dávají na otevřeném pracovním trhu stejnou šanci jako ostatním, a tím aktivně přispívají k jejich začleňování do společnosti. Soutěž každoročně vyhlašuje občanské sdružení Rytmus s Českou unií pro podporované zaměstnávání.

„Cílem soutěže je podpořit firmy, které zaměstnávají osoby se zdravotním postižením, poskytnout jim veřejné uznání a prostřednictvím příkladů jejich dobré praxe motivovat ostatní firmy, aby osoby se znevýhodněním rovněž zaměstnávaly,“ dodává Filip Novotný.

Sběr nominací do soutěže začal 15. února a pokračoval do 31. března 2012, poté je posuzovala odborná hodnotitelská komise, která při hodnocení přihlížela například k přizpůsobení pracovních podmínek zaměstnanci, ale i k zapojení pracovníka do neformálních firemních akcí či ochotě firmy zaměstnávat pracovníky s handicapem opakovaně.

RaS

Diplom

za 1. místo v soutěži **STEJNÁ ŠANCE - ZAMĚSTNAVATEL 2012**

za společensky odpovědné chování firmy v oblasti zaměstnávání osob se znevýhodněním v Pardubickém kraji

Východočeské divadlo Pardubice

Mgr. Petr Kuneš,
ředitel Rytmus Chrudim, o.p.s.

Vyhlašovatelé soutěže:

RYTMUS

ČESKÁ UNIE
PRO PODPOROVANÉ
ZAMĚSTNÁVÁNÍ

Ing. Pavel Šotola,
radní Pardubického kraje pro neziskový sektor

Kladem pomoci

ČESKÝ ROZHLAS deník.cz

LADISLAV ŠPINER ŘÍKÁ:

DVANÁCT ROZHŮVĚVÝCH MUŽŮ, FOTO J. SEJKORA

IRSKO ASI NEBUDE TAK ŠPATNÁ ZEM, KDYŽ O NÍ HRAJÍ ČEŠI...

Již v úvodu právě nastávající divadelní sezóny se setkáte se zcela novým cyklem na Malé scéně ve dvoře, který jsme nazvali HERECKÁ DÍLNA. Už delší dobu totiž členové našeho souboru přinášejí vlastní nápady, na čem by rádi pracovali, s jakými texty by se rádi setkali. I přes velké vytížení v průběhu sezóny mají chuť pracovat na něčem, co si sami vyberou, sami vytvoří a bude je hlavně bavit. Tomuto nadšení a invenci rozhodně nechceme bránit, právě naopak, neboť si uvědomujeme, že tato práce může velmi rozvíjet tvůrčí potenciál souboru. Chceme tedy Malou scénu ve dvoře otevřít i právě této aktivitě, neboť pro ni skýtá vhodné podmínky. Vy, naši diváci, se tak budete moci setkat s vašimi oblíbenými herci a jejich srdcovými záležitostmi, které s nimi můžete sdílet, a budete tak moci ještě lépe poznat jejich zájmy. Uvidíte je také v jiných pozicích, například

jako režiséry. Četnost těchto „dílů“ samozřejmě závisí na propojenosti s naším hlavním programem a na množství vhodných nápadů, které mohou herci průběžně přinášet. Herecká dílna je tedy otevřená všem a bude se postupně vyvíjet, v což doufáme.

V uplynulých dvou sezónách jste se setkávali s formou scénického čtení současné dramatiky v rámci cyklu Malé inscenace na Malé scéně. V uvádění současné dramatiky formou malých inscenačních projektů (s textem v ruce) budeme pokračovat i nadále. Tato forma se setkala s velmi kladným přijetím v souboru, neboť se herci mohou potkat s netradičními texty, na kterých by v takovém množství jinak neměli možnost pracovat. A právě forma scénického čtení oslovila i herce Ladislava Špinera – tentokrát však v pozici režiséra právě v rámci Herecké dílny. Několik herců spolu s Ládu

bylo fascinováno hrou Martina McDonagha MRZÁK INISHMANSKÝ a zatoužili s tímto textem pracovat. Právě forma scénického čtení jim to během několika zkoušek umožní. Jistě jejich práce nepovede pouze k přečtení textu, ale k částečně rozehranému scénickému tvaru podobajícímu se inscenaci – ovšem s textem v ruce. Irský dramatik Martin McDonagh patří v současné době k vůbec nejhranějším autorům ve světě a také u nás, neboť jeho hry se dostaly na repertoár mnoha českých divadel, jejichž výčet by byl opravdu dlouhý. V jeho hrách se objevuje drsný ráz irského prostředí, ale nejedná se o uzavřené lokální problémy, ale o lidské příběhy, které diváci v jiné podobě znají i v jiných zemích. Nejznámější jsou jeho dvě trilogie. První z nich je Connemarská trilogie, do které patří jeho vůbec první divadelní hra Kráska z Leenane,

za kterou byl McDonagh mimo jiné oceněn Cenou londýnských kritiků pro nejslibnějšího nastupujícího autora. Doplňuje ji Lebka z Connemary a Osířelý západ. Do Aranské trilogie pak spadají hry Mrzák inishmaanský, Poručík z Inishmooru a Smrtky z Inisheeru. Samostatnou a podobně úspěšnou hrou je pak Pán polštářů. Jeho nejnovější v Čechách uvedenou hrou je Ujetá ruka v pražském Činoherním klubu.

Hlavní postavou Mrzáka inishmaanského je postižený chlapec Billy Claven, který žije se svými tetami v zapadlé vesnici na ostrově Inishmaan. Dozví se, že nedaleko odtamtud přijeli američtí filmaři natáčet film. A zatouží být při tom, stát před kamerou. Tajně odjede a dostane se až do Ameriky. Hra je plná svěbytných postav a tragikomických situací, které vás jistě zaujmou... Nechci ale nyní více prozrazovat děj hry, nejlépe je ji vidět, k čemuž budete mít příležitost v sobotu 15. září na Malé scéně ve dvoře. A v následujících řádcích vám ještě práce jen něco prozradí LADISLAV ŠPINER.

Jak se vůbec zrodil nápad inscenovat formou scénického čtení Mrzáka inishmaanského?

Nápad se zrodil v hlavě Honzy Musila, Petry Tenorové a Jiřího Vojtě. A mně se velmi líbil, proto jsem do toho „šel“.

Není to ale vůbec jednoduchá hra, už tím, že je poměrně rozsáhlá, není zrovna typickým textem pro scénické čtení. Dochází ve tvé verzi k nějaké redukci? Musel jsem škrtnout celkem asi dvacet stran, u čehož jsem plakal, ale bylo to ve prospěch věci. Ale myslím si, že nepůjde jen o čtení, ale budeme i hrát. Samozřejmě bych to rád inscenoval celé bez škrťů, to ale v této formě nelze.

Hrál jsi před lety v olomoucké inscenaci této hry. Koho jsi hrál?

Hrál jsem Bartleyho, kterého nyní bude hrát Pepa Pejchal. Je to

vesnický chlapec, bratr Heleny, který miluje bonbóny. /SMÍCH/ Ale byla to úplně jiná inscenace, než děláme my, a při inscenování našeho Mrzáka se určitě neohlížím k tomu, co jsme dělali v Olomouci.

Natolik tě tento text pohltil a stále oslovuje, že ses ho rozhodl dokonce režisrovat? Čím především?

Je to velmi lidský text, který člověka musí zasáhnout. Trávím s ním stále hodně času a neuvěřitelně se u toho bavím a občas si i popláču. Domnívám se, že McDonagh je pro mě momentálně jedním z top autorů evropské dramatiky. Trochu mě mrzí, že v tom nemůžu hrát, i když kdo ví...

Máš nějakou další zkušenost s irskou dramatikou? Může podle tebe dostatečně oslovovat české diváky?

Mám. Hrál jsem v Tanci na konci léta od Briana Friel, který se odehrává v Irsku ve 30. letech. Další lidská hra vypovídající o irské nátuře, která je podle mého názoru hodně podobná s tou naší, i když žijeme úplně v jiných zemích. A Irsko asi nebude tak špatná země, když o ní hrají Češi. /SMÍCH/

Dosud ses ve Východočeském divadle v pozici režiséra neobjevil. Jinde už ano?

Mám s režii malé zkušenosti na poli amatérských a ochotnických souborů. S profíkama pracuji poprvé a je to pro mě obrovská výzva.

Máš režijní ambice, nebo je tohle jen výjimka vzniklá zaujetím daným titulem?

Ambice režijní nemám, ale nebránil bych se, pokud se to podaří, zkusit to dál. Vlastně ano, mám režijní ambice. /SMÍCH/

Toto scénické čtení bude uvedeno v rámci nového cyklu Herecká dílna. Vnímáš v našem divadle větší potenciál k tomu, aby herci sami tu a tam připravili nějaké představení?

Určitě. Kde jinde si to lidi mohou zkusit než na naší Malé scéně. Domnívám se, že by z toho mohla vzniknout i tradice, vůbec bych se nebránil tomu, aby si to každý, kdo chce, zkusil, neboť je to pro herce, který režíruje, obrovská „študýrka“. Člověk najednou pozná herectví mnohem více z té druhé stránky, a to je pro herce dobrá škola, aspoň si to myslím.

Zdj

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ, FOTO M. KLÍMA

CO O NÁS PÍŠÍ MLADÍ...

Celou jednu třetinu našeho publika tvoří mladí – studenti středních a základních škol. Jak vnímají naše divadlo, co je na nás zajímavá, jaké tituly jsou pro ně nejatraktivnější? Jsou spokojeni s tím, co jim nabízíme, a mají představu, co by chtěli jiného? Máme spoustu otázek a pokoušíme se je konzultovat, když už ne se studenty přímo, tak alespoň prostřednictvím jejich kantorů. Jedna z možností reflexe naší práce jsou „recenze“, či spíše hodnocení našich představení od studentů. Recenze je písemný kritický posudek uměleckého díla a jako literární publicistický útvar je dost složitá, dobré recenze se mnohdy nedočkáte ani od profesionálních divadelních kritiků. Ne nadarmo jeden kolega říká, že recenzenti by ke svým názorům měli do novin přikládat fotografie, hned by to mnohé vysvětlilo. No, něco na tom bude. Od našich mladých diváků jsme chtěli formulovat jejich názor a zajímalo nás, jak zhlédnuté inscenace vnímají.

Do rukou se mi dostalo 55 příspěvků od žáků sedmých a osmých ročníků, kteří viděli Tisíce let hudby aneb Od pravěku k renesanci. Když pomenu gramatické chyby, kterých bylo tolik, že jsem se opakovaně musela přesvědčovat, že se jedná opravdu o třináctileté děti, mnoho jsme se nedozvěděli. Všem se to líbilo, hlavně to, že si mohli sáhnout na kostýmy. A všichni chtěli pokračování. Mimochodem, druhý díl toulek s hudbou se bude připravovat na podzim.

Dalších 35 studentů Gymnázia Dašická, Gymnázia Mozartova, Gymnázia Vysoké Mýto a Střední obchodní školy cestovního ruchu Pardubice hodnotilo inscenace Amadeus, Višňový sad, Trójkanky, Blbec k večeři, Černá komedie, Netopýr a scénické čtení Historka o sv. Magdě. Radikálně kritických ohlasů bylo minimum. Opakovaně nám v některých případech studenti vytýkají nedostatečně realistickou scénografii např. tmu za okny, i když je den, nepřítomnost stropu, i když se o něm mluví, a kde je vlastně višňový sad? A já se ptám: Kde je dětská fantazie, kde je divácká představivost? Vždyť divadlo, to je domluva. Dřevěná podlaha se stává loukou, pohled do publika může být pohledem do krajiny, barvy, vůně, teplo, zima, to vše se může zpřítomnit díky představivosti. Dnes je mládež natolik ovlivněná televizí a superrealistickými počítačovými aplikacemi, že jim možná chybí fantazie, se kterou je potřeba vnímat divadelní představení.

Za všechny vybírám alespoň názor gymnazisty Jana Škarupy: „Na poli scénografie by divák očekával více kreativity. Těšil jsem, že za otevřeným oknem se bude schovávat větrák, který rozvlní závěs, a donese k divákovi dojem chladivého průvanu. Těšil jsem se na svítání. Až skrz skleněné tabulky

pronikne na scénu nažloutlé světlo a vytvoří dramatický kontrast. Těšil jsem se na odbíjející hodiny, které jednou jedinkrát přeruší dialog postav. Nedočkal jsem se.“ Možná má vlastně pravdu. Ale ne vždy divadlo plní očekávání.

Opakovaně jsou mladí diváci nadšeni a překvapivě i překvapení „profesionální herečských výkonů“. No, vzhledem k tomu, že jsme profesionální divadlo, dala by se tato dovednost předpokládat, myslím si já...

Naděšené ohlasy sklídili například Ladislav Špiner. „**Pan Špiner dokázal tak bravurně vystihnout Mozartovu samolibou, plachou povahu, až se mohlo zdát, že se v Mozartově roli cítí lépe než ve své vlastní...**“ píše jedna gymnazistka. Netuším, co ví o roli Ládi Špintera v životě, ale budíž.

Pochvalu si vysloužil i Josef Vrána za Salieriho. Zdena Bittlová, Jindra Janoušková a Petra Tenorová uchvátily v Trójkankách – „**Délka a náročnost monologů mohla být pro herečky koncem jejich kariéry, ale nestalo se tak. Výborně a s elegancí se s touto výzvou všechny herečky porvaly a předvedly výkony, nad nimiž se náročnému divákovi tajil dech,**“ píše Kristýna Plešková. Dáša Novotná zaujala v Netopýrovi, Alexandr Postler v Blbci k večeři, pro někoho byl skvělý Martin Mejzlík ve Zvoníkovi Matky Boží.

Je překvapivé, jak málo studentů se obtěžovalo najít si nějaké informace o inscenačním týmu, málokdo považoval za potřebné napsat, kdo hru režíroval či dokonce napsal.

Kdo poslal nejzdařilejší pokus o recenzi, nebylo vůbec těžké rozlousknout. Patnáctiletá **Jana Sekerová z Gymnázia Dašická** mě velmi mile potěšila vysokou úrovní svého hodnocení, cením si nejen toho, že je schopná přesně vyjádřit a formulovat svůj názor, ale i literární úroveň recenze. A v neposlední řadě je obdivuhodná, s kolika informacemi seznámí čtenáře a dokonce přidá i jejich zdroje. Toto je vskutku skvělá práce poučeného diváka, který divadlo má rád, rozumí a fandí mu. Přála bych si plné hlediště takových diváků. A aby jim ta jejich oddanost vydržela. JaU

CO ČEKAT OD „BLBCE“?

Pardubice, co znamenají svět. Nebo snad svět, co znamená Pardubice? Druhý víkend v každém měsíci školního roku tomu u mě tak skutečně je. A tak jsem se i teď těšila na třináctý květen, kdy měla ve VČD druhou premiéru inscenace Blbec k večeři.

Hru Le Dîner de Cons, do češtiny překládanou právě jako Blbec k večeři, napsal v roce 1993 francouzský dramatik, scenárista a režisér Francois Veber (mimo jiné autor populární komedie Drž hubu! s Jeanem Reno a Gérardem Depardieu). Jedná se o konverzační frašku, která je v České republice uvedena již počtvrté. U nás v Pardubicích se „velitelské taktovky“ chopila mladá talentovaná režisérka Hana Mikolášková.

Po celou dobu proti sobě stojí dva zcela opačné charaktery. Knižní vydavatel a hlavně zbohatlík Pierre Brochant se každou středu baví se svými přáteli u večeře poněkud zvláštním, možná až krutým způsobem. Každý si má přivést s sebou jednoho „blbce“ a spolu se pak baví na jejich účet. A tak se tedy Pierre setkává s Francoisem Pignonom, mužem z lidu, který staví makety architektonických skvostů ze sirek. Francois se díky své roztomilé hlouposti a hlavně nekonečné dobrosrdečnosti dostává do trapasů a nešikovností, jimiž se snaží svému „příteli“ Pierrovi pomoci v narůstajících trablech. Oba se pak během hry setkávají s dalšími postavami a děj se stále víc zaplétá. Vše nakonec skončí Pierrovou vděčností za Francoisovu hloupost.

Šéfka celého projektu Hana Mikolášková není ve Východočeském divadle žádným nováčkem, před třemi lety režírovala hru Čistírna, kterou jsem sama měla možnost zhlédnout. Podobnosti mezi touto inscenací a premiérovým Blbcem jsou poměrně zřetelné. Jednoduchá statická scéna Zuzany

Přidalové dokonale sedí prostředí hry. Hala s malým množstvím rekvizit, dlažba po celé ploše, obrazy na čistých, dřevem obkládaných zdech, to vše vyhlíží dostatečně snobsky. Bílý nábytek a sošky korespondují se světly zdi a podlahou. Vzezření bytu patřícího pařížskému boháči podporují skleněné posuvné dveře, za kterými se mění projekce podle prostředí, což hodnotím jako zvlášť nápadité. Rovněž chviluhodné je šikovné využití celé hloubky jeviště.

Pařížská režisérka sáhla i po „svých“ osvědčených hercích. Alexandr Postler v roli mírumilovného Francoise zastínil bezesporu kvalitního Martina Mejzlika, který však problémy se zády ztvárnil dosti věrohodně. Pan Postler ale dokázal, že na malé role je ho opravdu škoda, protože jeho „Blbec“ byl doslova k sežrán. Naproti tomu bylo zklamání z poněkud nepřírozeného ztvárnění postavy Pierrova přítele Leblanca Josefem Vránou. Jeho síla totiž spočívá v expresivitě a ta se do této hry příliš nehodí. Moji pozornost opět upoutal standardní, a tudíž výborný výkon Jana Musila – bláznivého daňového kontrolora Šemíka. Ale nejvýraznější, i když v malé roli účinkující, byla Kristína Jelínková, která navíc jako Pierrova manželka Christine vypadala skvěle.

Blbec k večeři je režijně propracovanou záležitostí. Víceméně kvalitní herecké výkony, složitý děj v kombinaci s jednoduchou scénou nepůsobil vůbec chaoticky. Hra sice dostává spád až těsně před koncem první poloviny, ale po přestávce člověk nemá příležitost se nudit. V některých chvílích je ale vtípků a průpovek až příliš, až nakonec opakovaný vtíp přestává být vtípem, ovšem to je záležitostí scénáře a nemění to nic na tom, že tato hra měla být komedií a odlehčením, což se stalo.

U konverzační komedie se možná nepředpokládá hlubší zamyšlení diváka, ale i přes silnou nadsázku musím říct, že mě to přemýšlet donutilo. Francois Pignon je totiž možná hloupý, ale také bezmezně dobrosrdečný člověk, který nakonec zbohatlíka Pierra Brochanta zachrání před soukromou zkázu, a to i přes to, že byl původně zneužit pro jeho zábavu. Lidé s takovými vlastnostmi není mnoho a já doufám, že jich snad nebude ubývat, protože svět takové „dobré hlupáky“ potřebuje.

Blbec k večeři jako celek nebude vedle Zpívání v dešti nebo Dvanácti rozhněvaných mužů nejatraktivnějším kouskem letošní divadelní sezóny, ale dokáže zpříjemnit večer a poskytne člověku příležitost se zasmát. Východočeské divadlo Pardubice pro tento měsíc určitě obstálo a už teď se těším na Sen noci svatojánské.

Jana Sekerová / 15 let
Gymnázium Dašická, Pardubice

zdroje úvodních faktů:
webové stránky VČD, Wikipedia.org

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
PÁTEK 11:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 23:00

PŮČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
466 616 423
602 405 379
TELEFON:

VEČERNÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430
PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
WWW.TICKETPORTAL.CZ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
FAX: 466 657 224
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
The energy to lead

Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Domec
PARDUBICE
STAVEBNÍ FIRMA

SKANSKA

Autoprodej DUKLA
PARDUBICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

deník

ČESKÝ ROZHLAS
PARDUBICE
104.7 FM

radio hey!
...to miluje!

RADIO
ČERNA
HORA
MMM

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArt

HAK

Parkovací dům Centrum
ul. Karla IV. č. p. 2749
530 02 Pardubice
tel.: 721 527 763

AUTOCENTRUM

Raiffeisen BANK
Banka inspirovaná klienty

era
Beyond Radar

AVCES

MULTI

PARDUBICE
MĚSTO

Kavoviny

informační server
WWW.PARDUBICEK.CZ

Vema

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ZÁŘÍ 2012 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: SCÉNA INSCENACE SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ NA KUNĚTICKÉ HOŘE, FOTO M. KLÍMA